

KUUETEISTKÜMNES PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2023

Lk 10:38–42 (1Kn 17:1.8–16; Fl 4:10–14)

38 Aga kui nad teed käisid, astus Jeesus sisse ühte külla. Keegi naine, Marta nimi, võttis Ta vastu.

39 Ja sel naisel oli õde, keda hüüti Maarjaks. Maarja istus maha Issanda jalgade juurde ja kuulas Tema kõnet.

40 Marta aga oli ametis mitmesuguste toimetustega. Ja ta tuli Jeesuse juurde ning ütles: «Issand, kas Sa ei hooli sellest, et mu õde jättis mu üksinda toimetama? Ütle talle nüüd, et ta tuleks mulle appi!»

41 Aga Issand vastas talle: «Marta, Marta, sa muretsed ja vaevad ennast paljude asjadega,

42 aga tarvis on vaid üht. Maarja on ju valinud hea osa, mida ei võeta temalt ära.»

Nende teed käies aga astus Ta sisse ühte teatud külla. Keegi naine aga, Marta nimi, võttis Ta vastu. Ja tal oli õde, keda hüütakse Maarjaks, kes samuti Issanda jalge ees istudes kuulas Tema kõnet. Marta aga oli rohkete toimetuste vahel lõhki rebitud ning ütles esile astudes: «Issand, [kas] Sa ei hooli et mu õde on jätnud mu üksi teenima!? Ütle nüüd talle, et ta paneks minu aitamiseks käe külge!» Issand ütles talle aga vastates: «Marta, Marta, sa muudkui muretsed ja oled paljust ära vaevatud, ent üks on hädavajalik. Maarja on valinud välja hea osa, mida ei võeta temalt enam ära.»

Sissejuhatus

Kiriku pärimuse järgi on kolmanda evangeeliumi autoriks arst Luukas, kes oli sündinud Antiokias paganlike vanemate lapsena¹. Kuigi vahel on arvatud, et Luukas võis juba varasemalt kuuluda Jeesuse laiemasse õpilasteringi (nn seitsmekümne hulka), on kirikuisad valdavalt veendunud, et temast sai kristlane Pauluse kuulutustöö tulemusena, kelle saatjaks Luukas tema teisel ja kolmandal misjonireisil oli, jäädes Pauluse juure ka tema vangipõlvepäevil.

Luuka evangeeliumi 21. peatükk toob ära Jeesuse ettekuulutuse Jeruusalemma hävitamise kohta, kuid ei maini selle ettekuulutuse täitumist, seega on tõenäoline, et evangeelium on kirjutatud enne aastat 70. Ning kuna evangeeliumi järg, Apostlite tegude raamat, lõpeb kirjeldusega Pauluse jõudmisest Rooma, kus apostel viibis [vähemalt] kaks aastat enne oma märtrisurma aastal 64, tundub üsna tõenäoline, et evangeelium on valminud hiljemalt 60. aastate esimesel poolel.

---

¹ Seda, et tegemist oli sünni poolest paganaga, võib järeldada apostel Pauluse sõnadest Kirjas koloslastele, kus apostel nimetab ainsaiks ümberlõigatute hulgast tema juurde jäänud kaastööliseks Aristarhost ja Markust, andes seejärel edasi tervitused ka «armsalt arstilt Luukaselt» (vt Kl 4:10–14).

Olles ise endine paganausuline, väljendab Luukas oma evangeeliumis kindlat veendumust Jeesuses teostunud lunastuse universaalsusest: see ei ole mõeldud mitte ainult juutidele, vaid kõigile rahvastele: «Nõnda on kirjutatud, et Messias pidi kannatama ja kolmandal päeval üles tõusma surnuist. Ja Tema nimel peab kuulutatama meelearandust pattude andeksandmiseks kõigi rahvaste seas, alates Jeruusalemmast.» (Lk 24:46j)

Luuka evangeelium (nagu ka Apostlite tegude raamat) algab sissejuhatusena, milles raamatu esmase adressaadina märgitakse «üliulist Teofilost²», samuti kirjeldab Luukas sissejuhatuses nii oma töömeetodit kui eesmärki: «Juba mitmed on võtnud kätte koostada jutustus neist asjust, mis meie seas on aset leidnud, nõnda nagu seda on meile edasi andnud need, kes ise algusest peale on seda oma silmaga näinud ja on saanud sõna sulasteks. Seepärast on mullegi tundunud õige, pärast kõigega algusest peale täpset tutvumist, kirjutada sinu jaoks, üliuline Teofilos, järgemööda kõik üles, et sa võiksid õppida tundma sulle õpetatud asjade usaldusväärset.» (Lk 1:1–4)

Arvatavasti oli Teofilos ristiusust huvitunud pagan, võib-olla ka juba ristimiskandidaadiks vastuvõetu, kes sellisena kehastab õigupoolest kogu inimkonda, kellele Kristuse jüngrid on kutsutud evangeeliumi kuulutama. Seda tasub ka evangeeliumi paremaks mõistmiseks pidevalt meeles pidada, iseäranis kahest aspektist. Esiteks juba mainitud universaalsus: kristlik rõõmusõnum on mõeldud (ja möödapääsmatult vajalik) kõigile rahvastele. Ning teiseks: kuna autori eesmärgiks ei ole mitte rahuldada lugejate uudishimu, vaid neid usuliselt veenda, on ta ajaloolisele tõepärasusele piinliku täpsusega truuks jääda püüdes³ oma teose üles ehitanud viisil, mis toob esile kristluse olulisimad õpetuslikud ja usutunnistuslikud tõesed. Parimal viisil väljendavad seda taotlust ehk Emmause jüngrite loos öeldud sõnad: «Ja hakates peale Moosesest ja Prohvetitest, seletas Jeesus neile ära kõigist kirjadest selle, mis Tema kohta käib.» (Lk 23:27)

Keelelisi märkuseid

Marta – nime Μάρθα võimalik tähendus on «emand», «perenaine».

Õde – ἀδελφὴ – sõna ἀδελφὴ – «õde» –, nagu ka sõna ἀδελφός – «vend» – aluseks on sõna δελφύς – «[ema-] üsa» –, niisiis on õed ja vennad need, kes on «pärit ühest üsast».

Maarjaks – Μαριάμ – nime Μαρία või Μαριάμ, heebrea keeles מִרְיָם – Mirjam – üheks võimalikuks tähenduseks on «mässuline», aga selle tähenduseks võib olla ka «kibe», «mõru».

---

² Nimi Θεόφιλος tähendab «Jumala söber».

³ Vt nt Lk 3:1j.

Issanda – κυρίου – κύριος on Uues Testamendis enamasti Jumalale (ja Kristusele) reserveeritud tiitel, algses tähenduses «peremees», «omanik», «isand», «valitseja».

Kõnet – τὸν λόγον – sõna λόγος tähendab «sõna», «kõne», «mõiste», ka «arusaam», «arvestus», «mõtisklus», «läbi- (või järele-) mõtlemine».

Oli ametis – περιεσπᾶτο – sõna περιεσπάω tähendab «siia-sinna tõmmatud olema», «[toimetustega] üle koormatud olema», «[paljude erinevate kohustuste vahel] lõhki rebitud olema», «rahmeldama», «rabama», «rähklema», ka «[liiga paljust korraga tegemist nõudvast] stressis olema», «[liiga paljude toimetuste tõttu] võimetu keskendumata».⁴

Mitmesuguste – πολλήν – «paljude».

Toimetustega – διακονίαν – sõna διακονία tähendab «teenimine», «hoolitsemine», «ümmardamine», «hoolekanne».

Tuli Jeesuse juurde – ἐπιστᾶσα – sõna ἐφίστημι tähendab «esile astuma», «üles astuma», aga ka «kohal olema», «valmis olema», «kindel/kindlameelne olema».⁵

Kas Sa ei hooli – οὐ μέλει – võiks tõlkida ka süüdistava konstateeringuna: «Sa ei hooli».

Toimetama – διακονεῖν – sõna διακονέω tähendab «teenima», «teenindama», «ümmardama», «aitama», «hoolitsema».⁶

Tuleks...appi – συναντιλάβηται – sõna συναντιλαμβάνομαι tähendab «kätt [abiks] külge panema».

Muretsed – μεριμνᾶς – sõna μεριμνάω tähendab «muretsema», «[millegi pärast] ärevuses/hirmul olema». Originaalis kasutatud jätkuvat tegevust väljendava oleviku ajavormi rõhutamiseks võiks tõlkida ka: «muudkui muretsed».

Vaevad ennast – θορυβάζη – sõna θορυβάζω tähendab «häiritud olema», «rahutu olema», «segaduses olema», «ära vaevatud olema».

Tarvis on – ἐστὶν χρεία – sõnasõnalt: «on hädavajalik».

⁴ 1739. aasta Piiblis: «[Martal] olli palju tegemist».

⁵ Siin tähistab see sõna ilmselt seda, et Martal ei pidanud enam närvi vastu, ta jäi keset tuba seisma (võib-olla pani käedki puusa) ja teatas valjul häälel, mida ta asjast arvab.

⁶ Siit on pärit ka sõna διάκονος – «diakon», «abiline», «hoolekandja».

On valinud – ἐξελέξατο – sõna ἐκλέγομαι tähendab «välja valima».

Osa – μερίδα – sõna μερίς tähistab nii osa tervikust kui ka kellelegi määratud osa (näiteks toiduportsjoni⁷).

Ei võeta temalt ära – οὐκ ἀφαιρεθήσεται αὐτῆς – originaalis kasutatud tuleviku ajavormi rõhutamiseks võiks tõlkida ka: «ei võeta temalt enam ära».

Sisuline analüüs

Luuka evangeeliumi üheksas peatükk lõpeb Jeesuse jüngriks saada soovijate manitsemisega: nad peavad teadma, et Jeesusele järgnedes ei vali nad hõlpsat teed, vaid peavad olema valmis loobuma kõigest, nii oma senisest elust kui turvalisest tulevikust. Jeesuse järgimine tähendab Tema koos või Tema nimel, Tema läkitatuna teel olemist.

Just sellega algab Luuka evangeeliumi kümnes peatükk: Jeesus valib välja seitsekümmend (või seitsekümmend kaks) oma järgijate hulgast ning läkitab nad kahekaupa Jumala riigi lähedust kuulutama, julgustades neid võtma vastu neile osutatavat külalislahkust, arvestades samal ajal võimalusega, et nii neist endist kui nende sõnumist ei taheta midagi kuulda. Viimast silmas pidades hurjutab Jeesus mõningaid Galilea linnu, mis polnud Teda vastu võtnud, ja hoiatab, et kes lükkab kõrvale Tema, see lükkab kõrvale ka Ta Läkitaja, s.t Jumala (Lk 10:16).

Pärast läkitatute naasmist tänab ja ülistab Jeesus oma Isa selle eest, et Isa on avaldanud taevariigi saladused väetitele, samal ajal kui need on peidetud tarkade ja mõistlike eest (Lk 10:21–24). Järgneb kohtumine ühega «tarkadest ja mõistlikest» – seadusetundjaga, kes tahab teada, mida ta peab tegema, et pärida igavene elu. Vastuseks laseb Jeesus seadusetundjal tsiteerida suurimat käsku: «Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma jõuga ja kogu oma mõistusega, ning oma ligimest kui iseennast!» (Lk 10:25–28)

Seletusena selle kohta, mida tähendab ligimesearmastus ja kes on ligimene, jutustab Jeesus tähendamissõna halastajast samaarlasest, kelle eeskujul peavad toimima need, kes tahavad pärida igavese elu (Lk 10:30–37). On selge, et järgnevalt jutustatud Marta ja Maarja lugu tuleb mõista justnimelt selles kontekstis. Pealegi, kuna Marta ja Maarja elasid Jeruusalemma lähedal Betaanias (Jh 11:1; 12:1–3), kuhu Jeesus ei oleks tohtinud Luuka jutustuse järgi sellal veel jõudnud olla⁸, siis on tõenäoline, et evangelist ei ole Marta ja Maarja lugu paigutanud siia mitte kronoloogiat, vaid temaatilist seost silmas pidades.

⁷ Arvestades seda, et Marta külalislahkuse juurde kuulus kindlasti ka söömaaeg, võib siin olla tegemist teadliku sõnademänguga.

⁸ Alles Lk 17:11 öeldakse, et «Jeesus oli minemas Jeruusalemma» ja et Ta «läks Samaaria ja Galilea vahelt läbi».

Lõik algab ilma lähema täpsustuseta tõdemusega, et Jeesus oli koos omadega teed käimas ning astus sisse ühte «teatud külla» (εἰς κώμην τινά), kus Teda võõrustas «keegi naine» (γυνή...τις). Kuna Luukas teab täpselt, kellega oli tegemist, ning võib arvata, et Marta ja Maarja nimed polnud võõrad ka tema esimestele lugejatele, siis ilmselt on taolise ebamäärase kõnepuugi eesmärgiks üldistus: siin pole tegemist lihtsalt põneva seigaga Jeesuse elust, vaid kõigile kristlastele (ja kristlaseks saada tahtjatele) mõeldud olulise õppetunniga.

Pärast seda, kui evangelist nimetab Jeesuse vastuvõtjana, Tema otsese võõrustajana Martat, mainib ta koheselt ka Marta õde Maarjat, kes «*samuti* Issanda jalge ees istudes kuulas Tema kõnet» (ἡ καὶ παρακαθεσθεῖσα πρὸς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου ἤκουεν τὸν λόγον αὐτοῦ). Sõna «*samuti*» või «ka» (καὶ) tähendab siin, et Maarja ei kuulnud Jeesust üksinda, vaid seal oli teisigi inimesi. Kui suure seltskonnaga oli tegemist, seda meile ei öelda (kas Jeesusega olid kaasas kaksteist apostlit või rohkem rahvast) – igal juhul pole midagi imestada, et Martal käis kogu olukord täielikult üle pea: ta rabas ja rahmeldas, olles erinevatest toimetustest lõhki rebitud, kuni ta viimaks ei pidanud enam vastu, astus Jeesuse ette (või lihtsalt keset tuba) ja tõstis häält, küsides Jeesuselt etteheitvalt, kas Ta tõepoolest üldse ei hooli, et Maarja on oma õe ihuüksi toimetama ja kogu seda suurt rahvahulka teenima jätnud.

Jeesuse vastus Martale ei ole üleolev ega naeruvääristav. Ta pöördub naise poole hellitavalt: «Marta, Marta!» Tegemist pole hurjutamisega, vaid heatahtliku manitsusega. Me ei pea siin nägema Marta ja Maarja vastandamist, vaid Marta julgustamist: pole vaja nii palju muretseda, pole vaja lasta ennast kõikvõimalikest kohustustest muserdada ja suutmatusest neid täita meeleheitele ajada. Maarja näitab teed ka Martale: hädavajalik on vaid üks, ja selle hea osa on Maarja endale välja valinud. Ning nagu me teame, mitte Maarja üksinda, vaid ka teised, kellega koos Maarja Issanda kõnet kuulades Tema jalge ees istus. Neil kõigil oli oma portsjon juba käes ning Jeesus kutsus Martat nendega ühinema – sest tal polnud enam vaja nende toitmisega vaeva näha.

Muidugi ei tähenda see, nagu poleks Jeesus hinnanud Marta külalislahkust. Tegemist on kontsentreeritud õppetunniga, samasugusega, nagu näiteks sõnade «Lase surnuil matta oma surnuid, aga sina mine ja kuuluta Jumala riiki!» (Lk 9:60) puhul: Jeesus demonstreerib Tema poolt või Tema vastu otsustamise radikaalsust, ning on enesestmõistetavalt selge, et kui valik on Jeesuse järgimise ja surnute matmise või Talle ihuliku külalislahkuse osutamise ja Tema sõna vastuvõtmise vahel, siis tuleb olla valmis ühe kasuks otsustades teisest loobuma.

Kui Jeesus poleks Martat taolise valikuga konfronteerinud, siis võiksimetõdeda, et Marta ei teinud midagi valesti. Ta hoolitses Jeesuse eest just nii, nagu Jeesus pidas silmas oma jüngreid läkitades, kui Ta ütles neile: «Aga jääge samasse majja, sööge ja jooge, mis neil on, sest tööline on oma palka väärt!» (Lk 10:7) Jeesus oli neid, kes tahtsid

Teda järgida, hoiatanud, et «rebastel on urud ja taeva lindudel pesad, aga Inimese Pojal ei ole, kuhu Ta oma pea võiks panna» (Lk 9:58) – Marta tegi nüüd kõik, mis tema võimuses, et Inimese Pojal oleks koht, kuhu Ta võiks oma pea panna. Jeesus ütles uskmatuid linnu sõideldes, et kes lükkab kõrvale Tema, see lükkab kõrvale ka Tema Läkitaja (Lk 10:16) – Marta, vastupidi, võttis Jeesust võõrustades vastu nii Tema, Ta läkitatud kui ka Tema Läkitaja enda.

Ja siiski oli midagi valesti, sest Jeesus ei käinud ringi niisama, vaid Tal oli sõnum, mida Ta kuulutas – Jumala riigi evangeelium. Nii Jeesuse kui Tema läkitatute vastuvõtmisel pole kõige olulisem mitte neile osutatav füüsiline külalislahkus, vaid see, kes nende kuulutatud sõnum võetakse vastu või mitte. Just sellest jättis siia-sinna rabelemine Marta teda üha suurema ärrituse ja meeleheitega täites ilma – ning just seda Jeesus talle teda rahustades pakkus: «Marta, Marta, sa muretsed ja vaevad ennast paljude asjadega, aga tarvis on vaid üht.» (Lk 10:41j)

Maarja istus Issanda jalge ees ja kuulas Tema kõnet – see oli hea osa, mille ta oli välja valinud ja mida temalt enam ära ei võeta. Siin võib näha seost tähendamissõnaga külvajast: Maarja on üks nendest, kes «sõna kuuldes seda kaunis ja heas südames säilitavad ja kannatlikkuses vilja kannavad» (Lk 8:15) – samal ajal, kui on oht, et Marta südamesse pudenenud sõnaseemned lämmatatakse tema paljude murede poolt (vrd Lk 8:14). Veidi hiljem pöördub Jeesus sama teema juurde tagasi veidi teise nurga alt tähendamissõnas sõgedast rikkast mehest: ««Sina arutu! Selsamal ööl nõutakse sinult su hing. Aga kellele jääb siis see, mis sa oled soetanud?» Nõnda on lugu sellega, kes kogub tagavara iseenese jaoks, kuid ei ole rikas Jumalas.» (Lk 12:20j)

Jeesuse jalge ees istumine, Tema ette kummardumine nõuab alandlikkust, oma väärituse tunnetamist ja tunnistamist. Luukas kasutab seda väljendit veel kahes kohas: kõigepealt siis, kui ta kõneleb sellest, kuidas patune naine (läänekiriku pärimuse järgi seesama Maarja) oma pisaratega Jeesuse jalgu pesi, neid oma juustega kuivatas ja mürriõliga võidis (Lk 7:38), ning seejärel siis, kui ta jutustab kurjade vaimude leegioni väljaajamisest gerasalaste maal mehest, kes pärast nendest kurjadest vaimudest vabaks saamist istus Jeesuse jalgade ees (Lk 8:35).

Marta puhul tähendab see, et tema jaoks oli hädavajalik mõista, et hoolimata kogu oma külalislahkusest ja teenimisvalmidusest ei ole mitte tema see, kellel on midagi anda Jeesusele, vaid Jeesus ise pakub talle ainsat tõeliselt hädavajalikku andi. Jeesus ei taha ülekohtuselt, et Marta jääkski üksi toimetama, vaid kutsub teda koos Maarjaga Tema jalge ette istuma – seeläbi ei saaks Marta mitte ainult koos Maarjaga osa parimast portsjonist, vaid vabaneks ühtlasi kõigist teda muserdavatest muredest.

Kui Luuka evangeeliumi esmane adressaat Teofilos oli tõepoolest ristimiskandidaat, siis on Marta ja Maarja loo puhul tegemist õpetussõnaga eeskätt neile, kes tahavad saada

kristlaseks: nad peavad olema valmis täielikuks elumuutuseks, samamoodi, nagu Jeesus nõudis Tema järgijaks saada soovijatelt Luuka evangeeliumi üheksanda peatüki lõpul. Nad peavad mõistma, mis on see üks ja ainus hädavajalik – õigupoolest, kes on see üks ja ainus hädavajalik, kelle ette tuleb kummarduda ja kelle sõna tuleb vastu võtta ning kaunis ja heas südames säilitada, et kanda igavese elu vilja.

Kahtlemata ei kehti öeldu ainult ristimiseks valmistujate puhul, vaid seda peavad endale ikka ja jälle meelde tuletama needki, kes on juba ristitud.

Jutluseks

EELK Kirikukäsiraamatu järgi on Nelipühale järgneva kuueteistkümnenda pühapäeva teemaks «Jumala hoolitsus». Käsiraamat avab teema järgmiselt: «Jeesus õpetab, et Jumalasse uskuv inimene ei pea tundma muret iga asja pärast. Taevane Isa kannab tema eest hoolt ja aitab otsida seda, mis on tähtsaim – Jumala riiki ja Tema õigust. Nõnda vabastab Jumal inimese tegema head oma ligimesele. Kristlane peab meeles Jeesuse sõnu: «Õndsam on anda kui võtta!»»

EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi on teise lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (1Kn 17:1.8–16) prohvet Eelija ja Sarapta lesknaise lugu: põua tõttu oli maad tabanud näljahäda, ent Eelijat toitsid esmalt kaarnad ning seejärel vaene lesknaine, kes usaldas Jumalat ja Tema prohvetit, nii et tal ei lõppenud jahu vakast ega vähenenud õli kruusist.

Teise lugemisaasta Epistel (Fl 4:10–14) toob meieni püha Pauluse tänu talle Filipi koguduse poolt osaks saanud hoole ja armastuse eest, millele apostel lisab tunnistuse oma täielikust usaldusest Jumala vastu nii heas kui halvas, nii külluses kui puuduses, kinnitades oma vankumatut veendumust Jumala kõikehõlmavast meelevallast sõnadega: «Ma suudan kõik Tema läbi, kes teeb mind vägevaks.»

Pühapäeva Evangeelium (Lk 10:38–42) jutustab loo Jeesuse võõrustamisest Marta ja Maarja poolt. Marta külalislahkele toimetamisele eelistab Issand Maarja jäägitut andumust – siin võib näha inimlikule rajanemise vastandamist täielikule, sageli inimlikult ebaratsionaalsena tunduvale usaldusele Jumala vastu. See ei tähenda, nagu Jeesus tõrjuks põhimõtteliselt Marta teenimisvalmidust (nagu ka apostel Paulus ei tõrju oma lootust täielikult Jumalale pannes filiplaste abivalmidust – vrd Fl 4:14), aga see tuletab meile meelde, et kui on vaja valida inimliku ja jumaliku vahel, siis peab valik olema ühemõtteline ja tingimusetu; mõlemat korraga ei saa (vrd ka 1Kn 18:21: «Kui kaua te lonkate kahe karguga? Kui Issand on Jumal, siis käige tema järel; aga kui Baal on see, siis käige tema järel!»).

Marta ja Maarja loo kontekstiks on Jeesuse järgimine ja Talle järgneda soovijaile esitatav radikaalne nõue olla valmis jätma täielikult selja taha oma endine elu ning loobuda Jumala riigi nimel võimalikust turvalisest tulevikust siin maailmas. Taoline loobumine pole aga mitte ränkkraske koorem, vaid Jeesuse poolt Martale öeldud sõnad näitavad, et tegelikult teeb see inimese vabaks: kui ta leiab ja valib ainsa hädavajaliku ja tõeliselt hea, siis ei pea ta ennast enam vaevama maiste muredega ega rähklema kõikvõimalikest kohustusest lõhki rebituna. Igapäevaelu praktikas ei tähenda see mitte oma maiste kohustustele käega löömist, vaid neist üle olemist teades, et ainsa tõeliselt hea osa valinult ei võeta seda enam ära.

Jutluse võib üles ehitada näiteks järgmiste punktidenä:

1. Luuka evangeeliumi üheksas ja kümnes peatükk on pühendatud Jeesuse järgimisele, Tema jüngriks saamisele, mis seab inimese radikaalse valiku ette: kes tahab käia koos Jeesusega, peab olema valmis jätma oma endise elu ning loobuma oma tuleviku kindlustamisest siin maailmas. Ta peab kummarduma Jeesuse jalge ette, tunnistades oma pattu ja väärindust, kuulama Tema sõna ning selle järgi tegema (nagu Jeesus ütles seadusetundjale, kes oli Temalt küsinud, mida ta peab tegema, et pärida igavene elu). Jeesusega kohtumine seab iga inimese valiku ette: kas ta on valmis loobuma kõigest muust, et olla alati koos Jeesusega?
2. Teoreetiliselt võib sellele küsimusele olla üsna lihtne vastata: kes meist ei saaks aru ega nõustuks, et kahtlemata tuleb Jeesuse ja kõige muu, Jumala ja maailma vahel valides teha otsus Jeesuse ja Jumala kasuks. Aga keset igapäevaelu tegelikkust ei pruugi meie valikud olla enam sama enesestmõistetavad. Vahel me ei märkagi, kui oleme lasknud muredel ja rõõmul, tööülesannetel ja meelelahutusel enda üle sellisel määral võimust võtta, et viimaks pole ohus mitte ainult meie igapäevane toimetulek, vaid ka meie suhe Jumalaga ja hingeõndsus. See võib väljenduda täiesti vastandlikult, kas oma küündimatust tajuva meeleheitena või enda asendamatuks pidamisena – tulemuseks on ikkagi keskendumine mitte igavesele, vaid kaduvale, mitte jumalikule, vaid inimlikule.
3. Marta ja Maarja lugu toob esile meie igähe ees seisva küsimuse, kas meie elu keskpunktiks oleme meie ise või on selleks Jeesus. Jeesus ei alandanud ega halvustanud Martat, vaid julgustas teda, näidates talle Maarjale osutades võimalust pääseda lõputuna näivast oravana rattas pöörlemisest (ja seeläbi omaenda nõdra, rikutud, patule kalduva ja kaduvusele allutatud mina ümber tiirlemisest). Selleks võimaluseks on Jeesuse ees vaikseks jäämine, enda alandlikult Tema kätte usaldamine ja kindel teadmine, et kui oleme leidnud ja valinud tolle ainsa hädavajaliku hea, milleks on Jeesus ise, siis ei võeta seda meilt enam ära. See ei tähenda, et meid vabastataks kohemaid kõigist maistest kohustustest, aga see tähendab, et ükskõik, mis meid ees ootab, me ei pea kartma ega muretsema, vaid võime teada, et Jumal on meid oma armus vastu võtnud ja kannab meie eest hoolt igasugust inimlikku külalislahkust mõõtnatult ületava heldusega.